

L' APAT

UN CADA DISSAPTE

PREUS

Un número. 5 céntims. Un any de subscripció . . . 2'50 pessetas.
 Deu números.. . . . 30 » Deu subscripcions anyals. 13 »

EN LA LLIBRERIA DE D. ALVAR VERDAGUER, RAMBLA DEL MITJ, 5, BARCELONA
 Y EN CASA D EUGENI GUAL, SANT SADURNÍ DE NOYA.

PLAT DEL DIA

La certeza de la ignorancia.

Tan com un home mes sap, mes coses veu que no sap.

Tan com un home mes sap mes complicades veu totes les ciències, mes complexes tots els problemas, mes limitada y fosca la propia rahó. Per aixó l'home savi per cada cosa que veu en palpa mil convensut de que no les veu, y quan arriba la hora de donar una afirmació la dona ab tota la modestia del que pot errar y medita be les paraules ben persuadit de que les paraules mateixes tenen un valor relatiu: y despres de habershi pensat molt, diu: *sembla que això hauria de ser de tal manera.* Potser alguna vegada li semblará veurehi tan clar que s'arriscará á dir: *sembla que això no pot ser mes que aixís;* pero mes de quatre vegades despres de haverho dit tindrà recansa de haber dit tant.

No pas aixís l'home ignorant, no pas aixís. Espanta'l veure ab quin aplom y justesa ho vol resoldre tot.

Sentat á la taula de un café y cregut de que posseeix á fons la estrategia militar, os explicarà com en Kuropatkine podia evitar la derrota de Mukden y lo molt burro que ha estat fentho d'altra manera.

Tot passejant y prenent la fresca vos farà un discurs dels mals que pateix Espanya y á seguit donará sos remeys que solen ser mes sencills encara que las receptas de curandero. Tallant uns quants mils caps y ab una lley de set paraulas y mitja queda tot curat.

Si os sent á dir que os fa mal alguna cosa, 's feriria si no pogués demostrar lo perfectament que coneix la vostra malaltia y lo facilment que os la poden curar per un remey infalible que no pot fallar.

M'estava una vegada al quarto de una malalteta á la hora que entrava el Doctor. Era aquest un home de gran fama que s'havía envellit estudiant malalts y ensajant medecinas y sistemas. Se'n va de dret cap al llit de la pacient, li observa la cara, la llengua, el pols, la temperatura, li escolta la esquena y el pit, li pica el ventre, li examina tot el cos, despres anima á la pobra nena, medita y calla. Se renta las mans y surt del quarto. Per instinct agafa el sombrero y se'n anava sense dir un mot.

—Y doncs, senyor doctor, que te la meva filla, que li farém?

—Per ara no li fassin res. No sembla urgent el medicarla. Espero fer demá un altre reconeixement pera poguer dir alguna cosa. Val mes anar ab peus de

plom que precipitarse.

Aixís va despedirse Mes á la casa hi havia un d' aquests que tot ho saven y un cop el metje afora esclafi una rialla y donant un cop de puny á la taula, exclamá:

—Sembla mentida que hi hagi metjes tan burros. Que no ho podia veure que la nena pateix de la melsa? Posintli un conill partit de'n viu en viu al ventre y curada en vintiquatre hores. Li posaren. A l'endemá se veyá clar que la nena tenia 'l xerampió.

Son duas cosas ben dignas de ser rumiadas.

Lo temor de equivocarse del home savi!

La certeza ximple del home ignorant!

Auriculitania

Qüento polítich.

Fa no se quants mils anys que en un terratrémol de aquests que alsavan y enfonsaven la crosta del mon va desaparèixer de la terra un dels països mes interessants, qual nom é historia, per gran sort, se guaria escrit en pergamins de aquells suats, corcats y grochs. Se anomenava Auriculitania y sa capital Asinopolis ó ciutat dels ases. El poble era tot gent de quatre potes, trenta centímetros de orella y clatell pelut y la aristocracia 's distingia perque anava més ben ferrada, tenia uns quants centímetres menos de orelles y 'l clatell es quilat.

Tenian un sistema polítich de aquells patriarcals de *qui la fa la paga*, ab son rey y tot qui ajuntantse els exemplars més savis de la aristocracia governava al poble segons sos usos y costums.

No anava la cosa tant malament com aixó, ni hi mancava justicia, ja que l que la feya la pagava mal fos ministre. Fins alguna vegada hi hagué un rey gandul, vicós y despotich que morí reventat á cosses per sos mateixos subdits indignats.

Aixó no era del gust de la aristocracia, doncs era una limitació de son po-

der y un obstacle á son despotisme. Per manera que un dissapte al cap vespre, ben acabat el jornal, tingueren junta secreta al estable del Rey pera inventar un sistema polítich nou que ls guardés de tot perill.

Ja he dit que 'ls senyors aristócratas eran esquitats com ells sols, més entre eils n' hi havia un de més esquilat que 'ls altres.

Aquel prengué la paraula:

—Senyors ases, de aquí endevant el Rey será irresponsable, podra menjar lo que li agradi, divertirse com vulga, tirar cosses contra qui li piqui y fins mossegar la menjadora; mes sempre, en tot lloch y en tot moment será irresponsable. Regnará y no governará.

Un ase de bona fé.—Doncs qui pagarà les que fassi 'l rey?

—La responsabilitat del rey se la partiran 'ls ministres.

Tots els aspirants á ministre se sentiren pell de gallina.

—Mes no espantarse, senyors. Farém una cort grai que se 'n dirá la cort de diputats que podra absoldre als ministres de totes les barrabassades.

—Y si no volen ferho?

—No tindran menjadora. La disoldrém y 'n farém un altre del nostre gust. Es á dir la farà 'l poble per sufragi universal.

—Doncs aixís no governarém nosaltres, sino que governará el poble.

—Son vostés molt ases y dispensin. El poble votarà á qui vulgui més nosaltres farém surtir á qui volguém. Aquí está el secret.

—Ya veig que 'l poblé 'ns arrossegará á nosaltres.

—Deu no ho vulga, pas. A cada provincia tindrem un delegat secret que tindrà tot poder de fer y desfer y fins tindrà virtut de fer miracles. Aixís veuran senyors com deu papers tirats á la urna se tornaran cent, y fins veuran ressucitar morts que fa mols anys que son al cementiri. De aquest home omnipotent ni dirém un cacich, li donarém tot poder, li guardarém les espatlles y 'l farém tant irresponsable com el rey posant á son servey un governador responsable de tot lo que passi.

—Pobre governador ya 'l planyo.

—Com que 'l cambiarem cada dotze mesos no tindrà temps de gastarse. Tot es qüestió de que ab poch temps s'aprofiti. No li faltará camp per correr. Solament el *ram de higiene* ben portat serà una mina.

—Desenganyis vindrà un dia que aixó s'acabarà.

—Oh ases ilustres y benemérits! Per cada mal hi ha un remey. Està clar que vindrà un dia que el poble quedarà tip de nosaltres y 'ns buscarà les pessigolles y acabariam per rebre; pero tot aixó se cura fent dos partits: ei dels rojos y el dels tordillos: fracassats els uns pujarán els altres y després altre volta els uns: aixó ve á ser com la corda de aquesta maquinaria.

—Y 'l poble?

—Li pendrém las garrofas pero li donarem dos llibertats sagradas: la de bramar tant com vulgui y la de tirar coses meutres no 'ns toquin á nosaltres. Ab aixó ja tenim el poble nostre.

Ya veyeu doncs que aixó serà un bon negcci. Aixequém doncs les orelles y braméu un ¡Visca el sistema constitucional!

—Visca... a... a...a: Contestáren tots allargant molt la *a* final.

L'endemá á toc de trompeta y corejant tots els ases l'himne de Riego se proclamá 'l sistema constitucional y s'convocaren eleccions, baix la direcció provisional dels *rojos*. Està clar que 'ls rojos les guanyaren.

Se reuniren les corts y 'l primer dia se varen votar las dos següents proposicions.

1.ª Que quedava decretada la llibertat del poble.

2.ª Que l'Estat dirá si 'ls ciutadans han de menjar garrofas gra y palla.

Ab tot aixó el poble content y satisfet ja que no podrà triar el pinso, s'atipava de llibertat. Veritat que les coses anavan cada dia més malament, que les contribucions creixian, que l'Estat se burlava dels pobles, que 'ls ministres y 'ls seus fills, gendres y nebots anavan grassos y tots els demés portavan cullilla però el responsable de tot no era ningú. Entre, sel ministres, quatre cents

diputats, cinquantá governadors y altres tants cacics repartida la responsabilitat no tocava res á cada hui. Y encare mudant tota aquesta decoració cada mitj any, encara 'n tocava menos.

Y després ¡qui gosava á piular ab tanta llibertat!

Lo certus es que tot anava com una seda y alló hauria durat cent centuries si un dia no s'haguessin fet regnerots de foch á la terra y no s'hagués enfosquit el sol y no s'hagués esbotzat el planeta y no hagués anat enlayre com pòls la meytat de la Auriculitania y no s'hagués enfonzat l'altre meytat cinc-centas canas dessota les aygues del mar.

Tal volta alguns habitants de tan estranyes terres escaparen nadant ó volant ó no se còm de aquella catástrofe y propagaren entre nosaltres els principis y procediments de la política *auriculitana* causa de la rabiosa felicitat que disfrutém la meytat dels països civilisats, als que vulga Deu donar millor fi que á la Auriculitania y a sa capital Asinópolis.

Jordi Arnau.

LA MARE DE DEU

La Mare de Déu,
quan era xiqueta,
anava á costura
á apendre de lletra.

Anant hi passava
per un caminal
tot sembrat de rosas
y de lliris blanchs.

Si las papellonas
la 'n veyan passar,
fentli de coronas
voltavan son cap.

La Mare de Déu,
quan era xiqueta,
tenia 'ls cabells
que 'n semblavan seda.

Pentinats els duya,
partida la clenxa,
anant á costura
á apendre de lletra

Era la costura

costura dels àngels;
tots li feyan rotllo
quan ella arribava.

Un se n' agenolla
y el llibre li aguanta.
Mentres llegeix ella
van cantant els altres.

La Mare de Déu,
quan era xiqueta,
clavadas en creu
va veure las lletras.

Y alçant els seus ulls,
tant blaus com el cel,
tot llegint plorava,
no sabent per què.

.

Se n' entorna á casa
quan ja casi es fosch.
Se n' hi torna y passa
per 'quell mateix lloch.

Y ab els ulls plorosos,
un cop ha sopat,
fa un petó als seus pares
y á dormir se 'n va.

La vetllan els àngels,
l' anyoran las flors
brillan las estrelles
al seu sol record.

.

Tot aixó que us conto,
tot aixó és amor.

La Mare de Déu,
quan era xiqueta,
anava á costura
á apendre de lletra.

Adrià Gual.

SETMANALS

El sainete d' aquell barco rus que s' ha passejat amo y senyor del mar Negre ha tingut fi entregantse els mariners á las autoritats de Rumania. Aquells revolucionaris se veu que apuntavan á un ideal sublim: la millora del ranxo. Si 'l barco portava com diuen 25.000 lliuras esterlinas, que billo, billo son 175 mil duros, ya hi havia ranxo extraordinari per uns quants dias. Un cop reparada la bossa, á qué ya sacrificar-se? Hi ha que confessar que aquells revolucio-

naris de allá com molts dels de per aqui tenen cada *ideal* relatiu al modo de fer bullir la olla dels cigrons!

Els francesos y 'ls alemanys ya están entesos en lo del Marroch, es á dir, están entesos en parlarne sense mossegar-se. Aixís doncs tindrem una conferencia internacional pera arreglar alló del Africa.

Els russos y els japonesos també están conformes en parlar de pau y els plenipotenciaries de abdos paissos aniran á Portsmouth (Estats Units) pera tractar la manera de donarse una abressada. No sembla sino que de vuyt dias ensá la gent se tornan persones. Es á dir per allá lluny; ara 'l que toca aqui ya es altra cosa. El ministre de instrucció ó destrucció pública no ha volgut acceptar uua proposició dels *Estudis Universitaris Catalans* que's prestavan á pagar unes cátedres de dret civil catalá y de historia de Catalunya á la Universitat de Barcelona.

La resposta del ministre, què de passo sia dit está escrita ab els peus, diu entre altres coses que tots els espanyols tenim de parlar el idioma nacional, que *á la cuenta* deu ser el seu. *Dios nos coja confesados*. Ara ya he complert. Ya estich tranquil.

L.

NOTICIAS LOCALS

—Allá á las onze del matí del prop passat dilluns eixí del «Café de la Plassa» una formidable detonació que s' escampá y ohí en gran part de nostra vila sembrant la consegüent alarma.

La causa del fet fou la poca precaució presa de buidar completament lo gasometro del acetilé, ahont si estaban practicant algunas reparacions lo que feu que explotés al acostarhi 'l llum, tirant á terra 'ls envans que formaban lo departament ahont estava instalada la máquina. Hi hagué tres ferits, que afortunadament no ho foren de gravetat. Además quedaren rompudas algunas taulas de marmol, vagellám, y alguns cristalls de las vidrieras. La gran sort fou que en aquella hora 'l café no estaba molt concorregut, puig d' esser aixins lo nombre de ferits hauria sigut forsosament major.

IMP. RAMON GERMANS Y NEBOT.—VENDRELL.